

başarabilmenin en önemli temeli çocuk kitabı yazarının kendi çocukluğundaki hayal gücü ve arzularını, Gelişim Psikolojisinde elde ettiği teorik bilgilerle birleştirmektir.

Kitaplarda olumsuz olarak gördüğümüz şiddet, cehennem ve kötü adam imajı çıkarılır ise yaşamın bir boyutu kaybolur ve hayat artık pek de yaşanmaya değmeyen, kıymetsiz bir tekdüzelik haline dönüşür. Kavramların tanımları kayar. Kötülük de olacak kitaplarda, şiddet de. Ama hayatta olan kadar. Buna karşın, iyilik ve erdemler hayatta olduğundan biraz daha parlatılacak, biraz daha övülecek. Burada yazar taraf tutacak. Fakat, “Her şey zıttı ile kaimdir” sözü gereği şiddet olacak ki barış ve esenlik anlam kazansın. “Haddini aşan zıddına dönüşür” sözü gereğince de şiddeti vurgulamakta aşırı gidilmeyecektir. Yani bir çocuk kitabı hep eleştirel olmamalı. Eleştiri ve takdir etmede bir denge kurmaya gayret edilmelidir. Jean Paul Sartre’nin dediği gibi, kişi kendini kötülükle savaşmaya verdiği oranda iyiliği daha az sorgulamaya başlar.⁷ Fakat her asgari şiddet kullanımından sonra yazar kahramanına “keşke başka bir yol olsaydı da şiddete baş vurmasaydım” anlamına gelecek izahlar yaptırmalı ve şiddetin en son çare olduğunu açıkça vurgulatmalıdır.

Ölüm de olacak, çünkü hayatın bir parçasıdır o. Eğer ölüm çocuktan tamamen saklanır, hiç gündeme gelmez ise yakınlarını kaybeden bir çocuğun yıkıntısı çok büyük olacaktır. O yüzden ölüm de ara ara gündeme gelerek ve ürküntülü yüzü törpülenerek hayatın bir parçası olarak kitaplarda sunulmalıdır. *Kimlik ve Farklılık* adlı eserinde William Connolly ölüm bilincine şöyle parmak basıyor: “Özgürlük taşıyıcılarının üzerine bir zaman ağırlığı çöker; çünkü açığa vurulmamış bir ölüm bilgisi, kişiyi temel bir biçimde tanımlayan her kararın içine sızır... Ölüm duygusu ayrıca iktidarın elinde benliği sınırlamaya,

⁷ - Connolly, *Kimlik ve Farklılık*, s. 5.